

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **P. Q. N.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem se sídlem Teplice, Dlouhá 31/63, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2004, č. j. SCPP-1651/C-215-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, č. j. 8 Ca 116/2004 - 25,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, č. j. 8 Ca 116/2004 - 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 4. 2004, č. j. SCPP-1651/C-215-2004, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Oddělení cizinecké policie Teplice, ze dne 19. 2. 2004, č. j. SCPP-1146-11/UL-IX-07-2003. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zrušil podle § 80 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného), trvalý pobyt žalobce na území České republiky a určil dobu k vycestování v délce patnácti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce uvedl, že manželství neuzavřel s cílem získat trvalý pobyt na území České republiky. S L. T. K. žil předtím, než se seznámil s manželkou (J. L.), nadále však mají společný obchod na hraničním přechodu Moldava, proto je také nepřítomen v místě společného bydliště s manželkou. Namítl, že řízení nebylo řádně zahájeno, vyrozumění o zahájení trestního stíhání nebylo řádně doručeno, pokud nebylo přeloženo, žalobce nebyl v řízení řádně poučen, nebyla mu dána možnost vyjádřit se ke všem

podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním, v řízení byly opatřeny nezákonné důkazy, když žádný právní předpis nedovoluje použít ve správním řízení obsah protokolů o výsledku svědka či obviněného sepsaných v dosud neskončeném trestním řízení, obdobně nelze užít obsah protokolu o podání vysvětlení. Žalobce nebyl správním orgánem vyrozuměn o konání výsledku svědků, kterým tak neměl možnost klást otázky, bylo porušeno jeho právo užít jazyka, kterému rozumí, když ke každému úkonu nebyl přibrán tlumočník, svědci nebyli před výsledkem řádně poučeni, zejména když se jednalo o osoby blízké, správní orgány nezjistily přesně a úplně skutečný stav věci, odvolací orgán nesplnil svou zákonnou úlohu, když schválil porušení zákona správním orgánem I. stupně, a v rozhodnutí odvolacího orgánu chybělo poučení o možnosti podání správní žaloby. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud rozsudkem ze dne 30. 9. 2004 žalobu zamítl. V odůvodnění se ztotožnil se žalovaným v tom, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu ve smyslu § 80 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K jednotlivým žalobním bodům pak uvedl, že správní řízení bylo řádně zahájeno písemným sdělením ze dne 9. 9. 2003, které bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 19. 9. 2003. Správnímu soudu pak nepřísluší přezkoumávat správnost postupu orgánů činných v trestním řízení v žalobcově trestní věci. Žalobce byl v řízení poučen o svých právech i o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to již zmíněným sdělením o zahájení správního řízení; poučení účastníka správního řízení je také součástí protokolu o vyjádření žalobce jako účastníka správního řízení, který žalobce vlastnoručně podepsal s tím, že jeho obsahu porozuměl. Co se týče zjišťování skutkového stavu, soud konstatoval, že správní orgán je při zjišťování podkladů pro rozhodnutí omezen pouze tím, aby výsledkem byl náležitě zjištěný skutečný stav věci. Jako podklad pro rozhodnutí tak může použít i protokol o výsledku svědka či obviněného, které byly učiněny v rámci trestního řízení, nebo protokol o podání vysvětlení. Dodal, že z žádného ustanovení správního řádu nelze dovodit povinnost správního orgánu provádět výslech svědků výlučně při ústním jednání, popř. o termínu takového výslechu účastníka řízení vyrozumívat. Žalobce měl možnost se s těmito výpověďmi seznámit a vyjádřit se k nim. Z protokolů o výsledku svědků je patrné, že tito byli řádně poučeni o možnosti odepřít výpověď. Nedůvodnou je i námitka porušení práva na tlumočníka; není sice patrné, ke kterému úkonu ji žalobce vztahoval, ale z protokolu o jeho vyjádření coby účastníka řízení je zřejmé, že tomuto úkonu byl tlumočník z jazyka vietnamského přítomen. K nekonkrétní námitce neúplného a nepřesného zjištění skutkového stavu správními orgány soud obecně uvedl, že shromážděné podklady byly zcela dostačující pro rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce na území České republiky. V rozhodnutí žalovaný nebyl povinen poučit žalobce o možnosti podat správní žalobu, podle § 47 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění účinném do 31. 12. 2005 (správní řád), je správní orgán povinen uvést v rozhodnutí pouze poučení o odvolání.

Proti zamítavému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též stěžovatel) včas kasační stížnost. V ní zopakoval žalobní body, namítl tedy, že řízení nebylo řádně zahájeno, vyrozumění o zahájení trestního stíhání nebylo řádně doručeno, pokud nebylo přeloženo, žalobce nebyl v řízení řádně poučen, nebyla mu dána možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním, v řízení byly opatřeny nezákonné důkazy, když žádný právní předpis nedovoluje použít ve správním řízení obsah protokolů o výsledku svědka či obviněného sepsaných v dosud neskončeném trestním řízení, obdobně nelze užít obsah protokolu o podání vysvětlení. Dále uvedl, že nebyl správním orgánem vyrozuměn o konání výsledku svědků, kterým tak neměl možnost klást otázky, bylo porušeno jeho právo užít jazyka, kterému rozumí, když ke každému úkonu nebyl přibrán tlumočník,

svědci nebyli před výsledkem řádně poučeni, zejména když se jednalo o osoby blízké, správní orgány nezjistily přesně a úplně skutečný stav věci, odvolací orgán nesplnil svou zákonnou úlohu, když schválil porušení zákona správním orgánem I. stupně, a v rozhodnutí odvolacího orgánu chybělo poučení o možnosti podání správní žaloby. K řízení před soudem poukázal na neurčitost a nesrozumitelnost výroku „žaloba se zamítá“. Dále uvedl, že soud se nevypořádal se všemi žalobními námitkami, naopak akceptoval porušení § 3 odst. 2, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2 a § 34 správního řádu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce též požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl přímo ve věci samé.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejprve se přitom musel zabývat namítanou nesrozumitelností napadeného rozsudku. Žalobce namítal, že výrok „žaloba se zamítá“ je neurčitý a nesrozumitelný. S tímto blíže nekonkretizovaným stížním bodem se však kasační soud neztotožnil. Podle § 78 odst. 7 s. ř. s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Ve správním soudnictví je tak znění výroku rozsudku o zamítnutí žaloby dáno zákonem. Součástí tohoto rozsudku pak není pouze jeho výrok, nýbrž také záhlaví, odůvodnění a poučení o opravných prostředcích. Soudní rozhodnutí je nutno posuzovat jako celek. V záhlaví rozhodnutí jsou jednoznačným způsobem identifikováni účastníci tohoto řízení (tj. žalobce a žalovaný) a rovněž správní rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu (toto je identifikováno uvedením jak správního orgánu, který je vydal, tak dne, kdy se tak stalo a rovněž čísla jednacího). Ve výroku je pak uvedeno jakým způsobem soud rozhodl a v jeho odůvodnění je uvedeno, proč tak učinil. Tak tomu bylo i v této právní věci, napadený rozsudek odpovídá zákonným požadavkům na obsah písemného vyhotovení rozhodnutí (§ 54 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s namítanou nepřezkoumatelností rozsudku; žalobce pouze obecně konstatoval, že se soud nevypořádal se všemi jeho žalobními námitkami. Jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy České republiky) a vylučujícím libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit (ve správním soudnictví srov. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. V daném případě je z odůvodnění rozsudku městského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považoval za liché, mylné nebo vyvrácené. Soud se s jednotlivými žalobními body vypořádal v míře odpovídající jejich obecnosti či stručnosti. V některých bodech jsou sice závěry soudu nesprávné (viz níže), to však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku.

Nedůvodnou je pak i žalobcova námitka, že rozhodnutí žalovaného neobsahovalo poučení o možnosti podat proti němu žalobu.

Ustanovení § 168 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí) taxativním způsobem vyjmenovává jednotlivé typy řízení dle tohoto zákona, na něž se správní řád nepoužije. Protože řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 80 zákona o pobytu cizinců není v uvedeném ustanovení obsaženo, je zřejmé, že se *a contrario* na dané řízení správní řád obecně aplikuje, tedy není-li v konkrétní otázce zákonem o pobytu cizinců stanoveno jinak.

Poučením o možnosti opravných prostředků jakožto náležitostí rozhodnutí ve věci zrušení platnosti povolení k pobytu se však zákon o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného nezabývá, nutno tedy aplikovat správní řád.

V základních pravidlech řízení podle § 3 správního řádu je zakotvena i povinnost správního orgánu poskytovat pomoc a poučení účastníkům řízení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu. Toto základní pravidlo a povinnost z něho plynoucí nachází pak odraz v konkrétních procesních ustanoveních správního řádu, mimo jiné i v § 47 odst. 1, 4, který stanoví, že obligatorní náležitostí rozhodnutí je poučení o odvolání (rozkladu), tj. uvedení údaje, zda je rozhodnutí konečné nebo zda se lze proti němu odvolat (podat rozklad). Uvedený zákon rovněž řeší postup pro případy chybějícího nebo nesprávného poučení o odvolání. Protože jde o řízení před správním orgánem, vztahuje se poučovací povinnost - a zákon tak výslovně stanoví - jen na toto řízení, které je v zásadě, a to i v daném případě, dvouinstanční, a tedy toliko na povinnost poskytnout poučení o řádných opravných prostředcích (odvolání, rozkladu). Výjimku, kdy poučení musí obsahovat údaj o možnosti obrany před jiným než správním orgánem může tvořit odchylná úprava zvláštních předpisů. Nejde-li však o takový případ, a před správními orgány probíhá dvouinstanční řízení, přičemž rozhodnutí orgánu II. stupně je konečné (řízení před správním orgánem je skončeno a rozhodnutí nabývá právní moci), není povinností správního orgánu poučovat účastníky o škále dalších možných právních prostředků (prostředcích dozorčího práva, mimořádných opravných prostředcích, stížnosti, žalobě a dalších), které právní úprava zná, jimiž se zahajuje jiné řízení (nebo šetření) před státními orgány nebo soudy. Takto široce pojatou poučovací povinnost správnímu orgánu nelze uložit.

Podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Pro realizaci tohoto práva je v daném případě stanoven postup v s. ř. s. Je tak na vůli fyzické nebo právnické osoby, která se cítí být zkrácena rozhodnutím správního orgánu, aby po skončení řízení před ním, sama zvolila mezi prostředky, které právní úprava připouští, ten, který považuje za vhodný.

Lze tedy uzavřít, že obecná právní úprava správního řízení stála (v daném případě aplikovaný zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení) a ostatně i v současnosti stojí (nyní účinný zákon č. 500/2004 Sb., správní řád) na principu poučovací povinnosti o tzv. řádných opravných prostředcích. Využití dalších právních prostředků obrany (po právní moci rozhodnutí ve věci) ponechává na vůli účastníků řízení, když obecná znalost jejich výčtu je předpokládána a konkrétní možnost jejich podání v každém jednotlivém případě je odlišná. Speciální úprava v zákoně o pobytu cizinců pak v otázce řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu nestanoví jinak.

Pokud v rozhodnutí žalovaného bylo uvedeno, že se proti němu nelze odvolat, odpovídá takto formulované poučení § 47 odst. 4 správního řádu.

K jednotlivým namítaným vadám správního řízení je nutno dále uvést:

Správní orgán I. stupně zahájil řízení o zrušení povolení k pobytu žalobce písemným sdělením ze dne 9. 9. 2003, doručeným žalobci do vlastních rukou dne 19. 9. 2003. Učinil tak v souladu s § 18 odst. 3 správního řádu. Toto sdělení přitom nebylo nutno překládat do vietnamštiny, neboť dle § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se řízení vede v českém jazyce a pro ustanovení tlumočníka nebylo v této fázi řízení důvodu.

V tomto sdělení byl dále žalobce poučen o svých procesních právech a povinnostech, zejména o právu vyjádřit se k podkladu rozhodnutí, uplatnit své návrhy a připomínky, dát se zastupovat, nahlížet do spisů, navrhnout důkazy, klást svědkům a znalcům otázky a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění a případně navrhnout jeho doplnění. O svých procesních právech a povinnostech byl dále žalobce poučen i při sepisování protokolu o jeho vyjádření k věci dne 9. 10. 2003. Tuto skutečnost stvrdil vlastnoručním podpisem na první straně tohoto protokolu, přímo pod uděleným poučením.

V řízení dále nebylo porušeno žalobcovo právo užit jazyka, jemuž rozumí, když z výše uvedeného protokolu o vyjádření účastníka řízení je patrné, že pro tento úkon byl správním orgánem ustanoven a přítomen tlumočník z jazyka vietnamského.

Z protokolů o výpovědi svědka ze dne 18. 11. 2003 (L. T. K.), ze dne 20. 11. 2003 (V. K.), i ze dne 30. 1. 2004 (D. Š.), je zřejmé, že tito svědci byli poučeni v souladu s § 35 odst. 4 správního řádu, tedy i o možnosti odepřít výpověď. O právu odepřít vysvětlení pak byli poučeni i V. K. a žalobcova manželka J. L., jak plyne z protokolů o podání vysvětlení ze dne 4. 9. 2003.

Stížní body poukazující bez dalšího na to, že správní orgány nezjistily přesně a úplně skutečný stav věci, a že odvolací orgán nesplnil svou zákonnou úlohu, když schválil porušení zákona správním orgánem I. stupně, trpí takovou mírou obecnosti, která znemožňuje jejich kasační přezkum. Bez uvedení konkrétních skutečností jde o námitky jen formální, bez věcného obsahu. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá i řízení o kasační stížnosti.

Další stížní body dle § 103 odst. 1 písm. b) však již Nejvyšší správní soud shledal důvodnými.

Žalobce v kasační stížnosti namítal použití nezákonných důkazů v rámci správního řízení, a to protokoly o výslechu svědka či obviněného, sepsané v rámci dosud neukončeného trestního řízení. Městský soud k této námitce uvedl, že správní orgán je při zjišťování podkladů pro rozhodnutí omezen pouze tím, aby výsledkem byl náležitě zjištěný skutkový stav věci; podle § 34 odst. 1 správního řádu je totiž k dokazování možno použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy, tedy i předmětné protokoly o výsledcích provedených v rámci trestního řízení. Správnost tohoto značně zobecňujícího právního názoru městského soudu v tomto konkrétním případě, resp. zákonnost takto správními orgány provedeného dokazování, však kasační soud nemohl přezkoumat, neboť správní spis neobsahuje žádnou z listin (či jejich kopie), vztahující se k trestnímu řízení vedenému se žalobcem, a to i přesto, že je na ně v odůvodněních obou

rozhodnutí správních orgánů výslovně odkazováno (např. na str. 2 rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve třetím odstavci jsou popisovány okolnosti zjištěné ve věci trestního stíhání žalobce, s tím, že byly vyžádány příslušné podklady; žalovaný odvolací orgán pak např. na str. 8 svého rozhodnutí odkazuje na protokol o výsledku žalobce ze dne 18. 1. 2003, sepsaný Službou kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky Teplice) anebo, že byly předestírány žalobci v rámci jeho vyjádření k věci dne 9. 10. 2003 či svědkyni L. T. K. při jejím výsledku konaném dne 18. 11. 2003 (protokoly o výsledku obviněného ze dne 14. 11. 2002 a ze dne 23. 12. 2002, a protokol o výsledku svědkyně L. T. K. ze dne 29. 11. 2002, všechny sepsány na Okresním ředitelství Policie České republiky Teplice). V obou rozhodnutích je též uvedeno, že si správní orgán vyžádal stanovisko příslušného orgánu Policie České republiky, který vedl trestní stíhání, přičemž z tohoto stanoviska vyplývá, že poškozená a zároveň svědkyně L. T. K. vystupuje v trestním řízení jako družka žalobce a též žalobce vypovídal v tom smyslu. I toto stanovisko orgánu činného v trestním řízení však ve správním spise chybí.

Žalovaný předložil k výzvě soudu ze dne 14. 6. 2004 (č. 1. 17) úplný spisový materiál. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí však v tomto předloženém spisu nemá oporu, přičemž městský soud tuto okolnost přehlédl.

Žalobci bylo dále upřeno jedno ze stěžejních práv účastníka správního řízení zakotvené v § 33 odst. 2 správního řádu, když mu nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním a vyjádřit se k nim a ke způsobu jejich zjištění. Toto oprávnění je přitom třeba chápat jako možnost, která je dána účastníkovi správního řízení v jeho závěrečné fázi před vydáním rozhodnutí, poté, co jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí. Smyslem citovaného ustanovení je totiž umožnit účastníkovi řízení, aby mohl uplatnit své výhrady, příp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (srov. nález Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, Sb. n. u. ÚS, svazek č. 36, nález č. 39, str. 427; dále též č. 186/2004, č. 303/2004 Sb. NSS). Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno. V souzené věci ze správního spisu nijak nevyplývá, že by žalobce byl před vydáním rozhodnutí správními orgány vyzván k uplatnění tohoto práva. Z protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 9. 10. 2003 sice plyne, že tento byl sepsán i za účelem naplnění § 33 odst. 2 správního řádu, nicméně správní orgán I. stupně ještě poté pokračoval ve shromažďování a opatřování podkladů pro rozhodnutí, ze kterých následně také v hojné míře vycházel [šlo zejména o výpovědi svědků ze dne 18. 11. 2003 (L. T. K.), ze dne 20. 11. 2003 (V. K.), ze dne 30. 1. 2004 (D. Š.), a o vyjádření účastnice řízení J. L. ze dne 20. 11. 2003]. Dostatečným úkonem v tomto ohledu pak není ani oznámení o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ze dne 25. 11. 2003, doručené žalobci dne 1. 12. 2003, neboť informace v něm podávaná nijak nesouvisí s okamžikem ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí. Samotné prodloužení této lhůty navíc správnímu orgánu nijak nebrání ve vydání rozhodnutí např. i na samém počátku jejího běhu.

Dále kasační soud přisvědčil i námitce, že žalobce nebyl správním orgánem vyrozuměn o konání výsledku svědků, kterým tak neměl možnost klást otázky. Ze správního spisu je zřejmé, že se tato výtka zakládá na pravdě. Podle správního řádu lze výslech svědka provádět v rámci ústního jednání, ke kterému jsou ze zákona přizváni i účastníci řízení (§ 21 odst. 2 správního řádu), ale též mimo ústní jednání. K tomu městský soud uvedl,

že z žádného ustanovení správního řádu nelze dovodit povinnost správního orgánu vyrozumívat účastníky řízení o termínu výsledku svědka konaného mimo ústní jednání.

Podle § 33 odst. 1 správního řádu má účastník řízení právo navrhopvat důkazy a jejich doplnění a klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním ohledání. Z jazykového výkladu tohoto ustanovení by se mohlo zdát, že právo na kladení otázek vyslýchanému svědkovi přísluší účastníku řízení pouze tehdy, je-li tento výslech konán v rámci ústního jednání či místního ohledání. Na věc je však nutno nahlížet též z hlediska výkladu ústavně-konformního. Podle čl. 38 odst. 2 Listiny má každý právo mimo jiné i na to, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Z judikatury Ústavního soudu (vztahující se sice věcně k daňovému řízení, nicméně vzhledem k podobnosti řešené otázky i právní úpravy není důvodu k ní nepřihlížet; srov. náleze ze dne 11. 9. 2001, sp. zn. I. ÚS 591/2000, Sb. n. u. ÚS, svazek č. 23, náleze č. 133, str. 265; dále též náleze ze dne 13. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 159/1999, Sb. n. u. ÚS, svazek č. 23, náleze č. 117, str. 151; náleze ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02, Sb. n. u. ÚS, svazek č. 28, náleze č. 134, str. 143) pak vyvstává jednoznačný závěr, že v rámci zachování „rovnosti zbraní“ ve správním řízení, je třeba vycházet z principu, že pravidlo uvedené v § 33 odst. 1 správního řádu je třeba aplikovat vždy, je-li správním orgánem ve vztahu k účastníku řízení prováděno dokazování. Tomuto závěru pak svědčí i nyní účinná právní úprava, když podle § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *musí být o provádění důkazů mimo ústní jednání účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.* Nutno zdůraznit, že žádná jiná okolnost než absence vyrozumění žalobce o prováděných výsledcích svědků ze strany správního orgánu I. stupně, mu v účasti na těchto úkonech nebránila.

K těmto důvodně v žalobě vytýkaným vadám řízení spočívajícím v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a dále v porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem při zjišťování skutkové podstaty, měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Jestliže tak neučinil a žalobu zamítl, je jeho rozhodnutí v rozporu se zákonem. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu